



HANA NOVOTNÁ

ROŠŤÁCKÉ POHÁDKY O ZVÍŘÁTKÁCH

ILUSTRACE
MARIE NOVÁČKOVÁ





HANA NOVOTNÁ

ROŠTÁCKÉ POHÁDKY O ZVÍŘÁTKÁCH

ILUSTRACE
MARIE NOVÁČKOVÁ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Hana Novotná

ROŠŤÁCKÉ POHÁDKY O ZVÍŘÁTKÁCH

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9122. publikaci

Ilustrace Marie Nováčková

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2024

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Marie Nováčková, 2024

ISBN 978-80-271-7103-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-1019-3 (print)

Obsah

O vlaštovce Alžbětce, která se nechtěla stěhovat ...	7
O kočičce, která místo mňoukání kňourala	14
O netrpělivé opičce Emilce, která chtěla mít všechno hned	22
Jak si kozlík Bonifác dal truhlíka k večeři	28
Jak malý vlk dostal velký hlad	34
O zrzce Veverušce, která měla pořádnou vyřídilku	39
O špinavém pejskovi, který se bál koupání, a tak utekl z domova	44
Jak si ježeček Mireček spočítal novou maminku	53
O loudavém šnekovi, který se chtěl stát novinářem	59
O oslíku Kájovi, který chtěl dělat všechno úplně sám	68
O malém médovi Bédovi, který ničil všechno, co mu přišlo pod tlapku	74

O vlaštovce Alžbětce, která se nechtěla stěhovat

„Vittvitt, dukdukduk, vittvitt, dukdukduk!“

Kos Tomáš opakoval předem domluvené heslo pořád dokola: „Dukdukduk, vittvitt, dukdukduk!“ Prozpěvoval si pěkně nahlas, jednak to kosi mají ve zvyku, jednak už se nemohl dočkat své nejlepší kamarádky, vlaštovky Alžbětky.

„No jo, holka, těm to vždycky strašně trvá,“ pomyslel si pro sebe a z dlouhé chvíle zářivě žlutým zobáčkem čechral svá krásná, matně černá pírka. Byl tak zabraný úpravou svého zevnějšku, že si sotva mohl všimnout dělové koule, která se na něho zezadu řítila!

„Dukdukduk, vittvitt! Promiň, že letím tak pozdě,“ omlouvala se Alžbětka.

Kos Tomáš měl na hlavě úplně novou kšiltovku, která mu při nárazu sklouzla přes oči a jen taktak se zastavila o zobák, takže naštěstí nebylo vidět, že se přece jen trošku zlobí.

„To nevádí, taky jsem měl malé zpoždění.“ Kosí kluk zvedl kšilt, který mu bránil ve výhledu, a zadíval se na

svou kamarádku. Ta byla krapet udýchaná a rozčepýřená. Ale krásně se usmívala.

„Tak co podnikneme?“ mrkla na Tomáše a obrátila mu žluto-černou čepici kšiltem dozadu.

„Takhle ti to fakt sekne.“ Narovнала se a čekala, s jakým úžasným plánem ji dnes její úplně nejlepší kamarád překvapí.



Kos Tomáš ale mlčel a prohlížel si svou kamarádku. Byla to sice holka, ale nikdy nepokazila žádnou rošťáckou lumpárnu. A pokud se třeba muselo skočit do bahna nebo prolétnout ukrutně špinavou louží, s obrovskou chutí a veselými jiskřičkami v očích předběhla všechny kluky, od kterých pak byla, celá takhle ušmudlaná, k nerozeznání. Přesto to Alžbětce náramně slušelo. Měla nekonečně dlouhý ocásek a ladně dlouhá, špičatá křídla. Čelo, bradu a krk měla zbarvené jako mléčná čokoláda, záda měla barvu noční oblohy, když právě skončí letní bouřka – ani úplně černá, ani zcela modrá, ale leskla se jak oči Večernice. Bříško měla Alžbětka, pokud tedy právě neprolétla blátivou louží, bílé jako čerstvě napadaný sníh.

„No tak, co bude? Mám málo času, přijde k nám dnes babička na oběd,“ byla již trochu netrpělivá malá vlaštovka.

„Musím nasbírat žížaly a taky borůvky na koláč,“ vypadlo z Tomáše, jaký úkol dostal od maminky.

„Vezmeme to nejdřív přes les a pak k rybníku, kde si dáme závod, kdo chytí víc hmyzáků, jo?“ navrhl Alžbětka a už letěli. Jeden vedle druhého, rozepjatými křídly protínali vzduch, který voněl létem a prázdninami, během kterých se nic nemusí a může se úplně všechno. Alžbětka měla tuze ráda každodenní setkání s Tomášem, která by nikdy, za žádnou cenu nevynechala. Tedy stalo se to jednou, ale to musela zůstat

s bolavým, zavázaným krkem v posteli. Tehdy moc plakala a chtěla za každou cenu letět za ním.



„Alžbětko! Máš nožičky celé od bláta! Podívej, jak je to tu zaťapané,“ spráskla maminka křídly. „Pojď, přines hadr, a když to uklidíme společně, budeme to mít hotové dřív, než přiletí tatínek.“

„Letěl pro babičku,“ dodala maminka po chvílce už klidnějším, laskavým hlasem.

Za stolem si všichni pochvalovali dobroty, které maminka s láskou připravila. Všichni kromě Alžbětky, která lžící stěhovala jídlo z jedné strany talíře na druhou.

„Tumluj se, tumluj, dítě, ať máš sílu na dalekou cestu,“ nahlas pomlaskával tatínek, který měl zapečené mouchy na africký způsob moc rád.

„Nikam nepoletím,“ hlesla Alžbětka, sklopila oči a zobáček zabořila do hrudníčku.

Maminka se už už nadechovala, ale babička ji předběhla a laskavě řekla: „Vím, že je to pro tebe těžké, Alžbětko, ale odpradávná jsme ptáci stěhovaví a jako takoví na zimu odlétáme do dalekých krajů, kde je krásně teplo. Do Afriky. Uvidíš, že se ti Kapské město bude líbit.“

„A na jaře se zase vrátíme domů,“ doplnil tatínek vesele a na talíř si přidal další naběračku zapečených much. Spokojeně zamlaskal.



„Ale já tu mám kamarády a také místa, která jsem si oblíbila, jsem tu zvyklá!“

Za stolem nastalo ticho.

„A co když se nevrátíme?“ zvedla oči Alžbětka a prohlédla si zkoumavě jednoho po druhém.

„Neboj, Alžbětko, patříme sem, tady jsme přece doma. A pak náš tatínek má v hlavě buzolu, ten trefí úplně všude,“ pohládila maminka tatínka pohledem.

„Cesta je to sice daleká, ale zastavíme se na návštěvě u tety a strýčka, kde si odpočineme a nabereme síly. Právě proto musíš hodně jíst, abys byla na cestu dobře připravená, a ne takové vyžlátko jako jsi teď,“ dobíral si ji dobrácky tatínek, přitom si spokojeně hladil plné břicho.

Léto se mezitím přehouplo do podzimu a ze stromů začaly padat barevné listy. Vlaštovka Alžbětka se svým kamarádem kosem Tomášem seděli na svém tajném místě a něžně se k sobě tiskli. Byli smutní, blížil se čas loučení.

„Škoda, že nemůžeš letět s námi,“ posteskla si vlaštovka.

„Já jsem kos zvaný městský, my nikam nelítáme, zůstáváme tady. A hele, není to tak hrozný, jen několik miliónů mávnutí křídly a jsi tam,“ řekl Tomáš a oči se mu zalily slzami.

„Všechno bude v pořádku,“ řekla rychle Alžbětka a měla smutný hlas. Pravým křídlem si utřela oči a přátelsky navrhl: „Víš co? Vyměníme si pírka na počest našeho kamarádství. Takhle budeš se mnou a já s tebou!“

„Ty jo, to je hustý!“ Tomáš okamžitě zapomněl na slzy a začal vybírat mezi svými pírky to ze všech nejkrásnější.

